

Cuido
**FOR
NOW**

KATE BROMLEY

Vertaling Bep Fontijn

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Kate Bromley
Oorspronkelijke titel: *Ciao for Now*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Bep Fontijn
Omslagontwerp: Mary Luna / HarperCollinsPublishers
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 9789402769838 (e-book)
NUR 302

Meer informatie over de schrijfster is te vinden op: www.katebromley.com

De vertaling van het citaat uit 'Henry V' van Shakespeare in hoofdstuk 15 is afkomstig uit: *Kings of War*, vertaald door Rob Klinkenberg. Uitgeverij Atheneum – Polak en Van Gennep, 2015.

Originale uitgave verschenen bij Graydon House, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘En, wat denk je, kan ik doorgaan voor een echte Italiaan? Welk cijfer geef je me daarvoor op een schaal van nul tot tien?’

Ik scheur mijn ogen los van de architectonische pareltjes links en rechts van ons en kijk opzij naar Marco, terwijl we onze propvolle rolkoffers mee-sleuren over de keitjes van een straat in Rome. Het is halverwege de middag en de felle zon werpt zijn gloed over ons met een hitte die thuis in New York verstikkend aan zou voelen, maar hier veel aangener lijkt. Vol onverwachte kansen. Flarden van Italiaanse gesprekken en het geronk van scooters klinken om ons heen en raken me als een nieuw favoriet liedje. Het is allemaal zo onwerkelijk dat ik me moet inspannen om te reageren op wat Marco zegt. Het liefst zou ik mijn gedachten laten afdwalen in een uitgebreide *Roman Holiday*-fantasiewereld.

‘Hebben we het dan over je hele uitstraling of ook over je uiterlijk?’

‘Het totale pakket,’ antwoordt Marco en hij trekt aan het boordje van zijn zwarte T-shirt. ‘Alsof we elkaar voor het eerst ontmoeten. Je ziet me, neemt mijn uitstraling in je op en denkt: hmm... Volgens mijn nederige mening als toerist is deze man duidelijk zoveel procent Italiaans.’

‘Ik weet het niet,’ antwoord ik en ik geef een ruk aan mijn koffer omdat een van de wieltjes achter een steen blijft haken. ‘Misschien een vijf?’

‘Een vijf?’ vraagt hij gemaakt woedend. ‘Niet dat ik je oordeel wil beïnvloeden, maar hoe durf je?’

Ik sta meteen stil, mijn lichaam heeft even rust nodig ondanks de euforische adrenaline die al sinds onze aankomst twee uur geleden door mijn lichaam stroomt. Ik steek mijn hand in mijn schoudertas en haal de fles water eruit die ik op het vliegveld heb gekocht. Voor ik weer iets zeg, drink ik gulzig bijna de hele fles leeg.

‘Weet je? Ik pas mijn antwoord aan: je scoort een acht. Een dikke acht en dat is een heel indrukwekkende score die nog ruimte voor verbetering biedt.’

Marco steekt zijn hand uit en ik reik hem de fles aan, waarbij ik met een knikje aangeef dat hij alles op mag drinken. Hij drinkt net zo gulzig als ik

en gooit de lege fles in de afvalbak naast ons. 'Ik aanvaard de acht. Het is in ieder geval beter dan de 3,7 die jij zou krijgen.'

'Hoe kan ik maar een 3,7 krijgen als ik biologisch gezien half Italiaans ben?'

'Nou, ik heb zo mijn vraagtekens bij de afkomst die jij volgens Ancestry.com zou hebben,' zegt hij. 'Je mag dan wel Violetta Luciano heten, maar je sproeten en altijd bleke huid doen me eerder aan de Ierse Sinead O'Connor denken.'

Ik grinnik en pak het haarelastiekje dat ik meestal om mijn pols draag en bind mijn dikke, kastanjekleurige haar in een paardenstaart, terwijl Marco verder praat. 'Tussen twee haakjes: weten we hoe laat Holly aankomt?'

'Geen idee,' antwoord ik. 'Het lukt me al niet om Holly zover te krijgen dat ze mijn bestaan erkent, laat staan dat ze me op de hoogte houdt van haar reisplannen.'

'Dat geldt voor mij ook. Misschien kunnen we eindelijk eens wat beter contact met haar krijgen nu we hier samen stage lopen. Kom op zeg! Wie zou er nu niet gek op ons zijn? Wij zijn toch de alleraardigste mensen?'

'We zijn enigszins aardige mensen,' antwoord ik. 'Net niet eigenaardig, maar aardig.'

'Klopt, maar wees nou eerlijk: alle modeontwerpers zijn in ieder geval een beetje eigenaardig. Ik zou, willekeurig welke dag van de week ook, een getailleerde baljurk met tulen rok verkiezen boven een praktische outfit.'

'Ja, honderd procent zeker,' beaam ik.

Marco grijnst en we lopen samen de drukke straat uit. Het is er bomvol toeristen en Italianen en het verbaast me dat we niet tegen iemand op botsen. In Manhattan moet je zelfs bij een rustig wandelingetje voortdurend andere voetgangers ontwijken, waarbij niemand als eerste toe wil geven en voor een ander aan de kant wil gaan. In Italië lopen mensen al zigzaggend om andere voetgangers heen, als synchroonzwimmers op een trottoir.

Het middagdutje, de *riposo*, doet kennelijk wonderen.

Vijf minuten later staan we weer stil, bij een pittoresk doodlopend winkelstraatje. We zien een restaurant, een koffietentje, een kledingwinkel en een ijssalon, die er allemaal vreselijk aantrekkelijk uitzien.

‘Ik moet even uitrusten,’ zeg ik tegen Marco. ‘We zouden over een uur bij het appartement van Signora Leoni zijn, dus laten we hier tot die tijd even gaan zitten.’

‘Klinkt goed. Maar ik wil eerst even rondsuffelen,’ zegt hij en knikt met zijn hoofd richting de kledingwinkel. ‘Ga je mee?’

‘Ik ben te moe om rond te kijken. Ik zie je straks wel bij het koffietentje.’

‘Tot over een kwartiertje dan.’

En weg is hij, nog vol energie. Op zulke momenten ben ik me pijnlijk bewust van ons leeftijdsverschil. Alhoewel, we schelen niet meer dan zeven jaar, maar soms lijkt er een onmetelijke kloof te zitten tussen tweeëntwintig en negenentwintig jaar.

Niet dat ik het erg vind om ouder te zijn dan mijn meeste medestudenten. Ik ben er zelfs trots op dat ik als volwassene deze opleiding volg. Maar de keerzijde ervan raakt me soms en herinnert me eraan hoeveel ik in mijn leven achterloop. En aan het feit dat ik hard moet werken om de verloren tijd in te halen.

Ik duw die nogal deprimerende gedachte opzij en zet mijn bezorgdheid om in een resolute stap naar voren, richting het al fresco-koffietentje. Als ik net buiten de heuphoge afscheiding blijf staan, zie ik dat elk tafeltje bezet is en mopper ik binnensmonds.

Dan maar wachten. Ik haal mijn mobieltje tevoorschijn en doe wat ik altijd doe als ik een paar minuten niets omhanden heb: ik kijk naar de oude foto's van Greg en mij. Het is ongelooflijk onverstandig om dat te doen, maar ik moet toegeven dat ik ondanks mijn vaak excentrieke gedrag ook een gewoontedier ben.

Terwijl ik door de foto's scroll, komen dezelfde gevoelens als altijd weer boven: aanvaarding, maar ook verdriet. Het is bijna geruststellend. Ook al ben ik een oceaan van thuis verwijderd, dat is nog altijd hetzelfde. En het vreemdste is nog dat ik Greg niet per se terug wil, ook al mis ik hem. Nou ja, in ieder geval niet op dit moment. Ik wil zelfs niet de jonge vrouw zijn die ik op de foto's ben. Ik ben niet meer dezelfde persoon als toen. Dat ben ik al twee jaar niet meer. Toch blijf ik kijken naar wie we toen waren en om de een of andere reden kan ik wat we samen hadden niet achter me laten. Ik blijf maar denken dat we ooit, als de tijd rijp is, weer bij elkaar terug zul-

len komen. Misschien komt dat doordat we nog steeds contact houden en soms met elkaar appen. Het is ook moeilijk om iemand achter je te laten als je daar in het heden nog steeds mee bezig bent.

De minuten verstrijken en ik blijf maar scrollen; ik bekijk foto na foto van ons tweeën waarop we glimlachend en lachend in ons flatje staan. Plotseling zie ik vanuit mijn ooghoek dat er twee mensen opstaan en naar de uitgang lopen, en onmiddellijk merk ik hun lege tafeltje op in het midden van het terras. Het is geen ideaal plekje, maar het kan ermee door.

Uit angst om deze kans mis te lopen, haast ik me snel het terras op en ik doe mijn best om met mijn grote hutkoffer bij het lege tafeltje te komen, terwijl ik aan alle kanten *scusis* en *grazies* rondstrooi tegen de mensen waar ik me langs moet wurmen. Als ik nog maar een paar stappen moet zetten en me al voorstel hoe heerlijk rustig het zal zijn om in de schaduw te zitten, valt mijn oog plotseling op een blonde kuif aan de overkant van het plein.

Greg?

Mijn hartslag schiet omhoog van enthousiasme. Ik buig mijn lichaam naar rechts en steek mijn nek uit om het beter te kunnen zien. Dat kan Greg niet zijn, dat besef ik goed. Maar ik houd mijn blik op het silhouet gericht. Lang en lenig, met zijn haar naar rechts gekamd. Altijd rechts. De richting waarin ik het altijd opduwde als we op bed zaten of lagen te praten. Hij kijkt in mijn richting en de wereld draait rond voor mijn ogen. Nee, wacht even, ik draai zelf rond, en o, ik wankel. Ik val zo, met mijn hele gewicht, als een sloopkogel tegen het tafeltje naast me.

Hallo, en welkom in mijn nachtmerrie.

Binnen nog geen drie seconden word ik ineens overladen met prikkels. Ik krijg het warm, voel iets heets en nats tegen mijn borstkas, hoor een vreselijk gekraak en alles wat ik zie, is een paar geschrokken maar doordringende bruine ogen die me aankijken. Ik blijf langer terugkijken dan nodig, voor ik mijn blik afwend. Dan kijk ik naar beneden terwijl ik me omhoog duw van het zo goed als vernielde cafétafeltje waar ik nu bijna languit op lig. Ik kan alleen maar denken: *Dit is niet echt gebeurd. Zeg alsjeblieft dat dit niet echt is gebeurd.*

Als ik weer overeind sta op mijn trillende benen, schiet mijn nog ge-

streste blik het koffietentje rond. Iedereen kijkt me met een bepaalde mate van empathie, shock en angst aan.

Jazeker, het is wél echt gebeurd.

Mijn handen gaan naar mijn truitje, dat nu doornat is en naar koffie ruikt. Ik kom weer een beetje tot rust, tot mijn blik weer naar mijn bruinogige buurman gaat. Hij staat inmiddels voorovergebogen zijn eigen schade op te nemen, veegt de koffie af van zijn grijze overhemd en kakikleurige korte broek. Tot mijn grote schrik zie ik ineens zijn laptop op de grond liggen. Met een afgrijselijke barst midden over het scherm.

Als het echt mogelijk zou zijn om in een wolk van rook op te gaan zoals in *The Wicked Witch of the West*, maar dan zonder al het geknetter, dan zou dit het juiste moment zijn. Helaas heb ik geen magische krachten, dus ik moet zelf met de gevolgen van mijn val zien om te gaan.

‘O, nee, hê,’ mompel ik en ik dwing mezelf om in actie te komen terwijl de ogen van mijn buurman me opnieuw aankijken. ‘Sorry, het spijt me zo vreselijk. Is alles in orde? Niet verbrand door de koffie?’

Hij kijkt me aan alsof ik een roofdier ben met schuim op de bek, en gezien mijn huidige hondsdolle staat, is die bezorgdheid niet helemaal onterecht. Hij zwijgt.

‘Sorry,’ probeer ik opnieuw heel verontschuldigend. ‘*Parli inglese?* Ik weet niet hoe ik in het Italiaans moet vragen of alles oké met je is.’

Hij kijkt me met een koele blik aan en zegt: ‘*Stai bene?*’

‘*Stai bene?*’ herhaal ik.

‘Dat betekent “Alles in orde?”’ In ieder geval weet ik nu dat ik hem zal kunnen begrijpen als hij zo meteen met juridische stappen dreigt.

‘O, goed. Geweldig,’ zeg ik. ‘Dus je bent *stai bene?*’

‘Ik ben oké. Het geluid van zijn stem, die vastberaden en diep is, klinkt echter allesbehalve oké. Hij gaat rechtop staan en ik verbaas me erover hoe lang hij is. Het kruintje van mijn hoofd komt net tot zijn schouders en ik moet mijn hoofd opheffen om hem aan te kunnen kijken.

‘Maar ik heb net je laptop vernield. Ik zal wel betalen voor de reparatie, of een nieuwe laptop.’

Hoeveel zullen schermen op de zwarte markt kosten in Italië? Ik heb bijna elke dollar die ik bezit uitgegeven voor mijn vliegticket hiernaartoe

en ik heb enkel nog het geld dat ik voor mijn materialen heb gereserveerd. Ik krijg het al benauwd als ik eraan denk dat ik het geld voor een nieuwe computer bij elkaar moet schrapen.

‘Het is oké,’ zegt de man en hij voorkomt daarmee dat ik helemaal in paniek raak. Hij haalt zijn hand door zijn donkerbruine haar en veegt het naar links. Zijn baard heeft dezelfde kleur, ook donkerbruin, en zit ergens tussen een stoppelbaardje en een volgroeide baard in. Het geeft hem de uitstraling van een keurige houthakker, en daar heb ik zeker geen hekel aan. Jammer dat uit zijn blik op mij wel blijkt dat hij mij wel kan schieten.

Hij bukt zich om zijn laptop op te rapen, inspecteert zijn vernielde scherm en doet zijn best om niet geschrokken te kijken als hij hem probeert dicht te klappen. Het scherm zit niet helemaal meer vast, dus echt dichtklappen gaat niet goed meer. Hij gaat staan en doet zijn laptop in zijn schoudertas, die ook vies is en onder de koffievlekken zit. Blijkbaar is mijn cafeïnedouche overal overheen gegaan.

Omdat ik het probleem heel graag op wil lossen, loop ik om de troep van zijn tafeltje heen en gebaar naar het mijne. ‘Kom alsjeblieft even bij me zitten. En laat ik nieuwe koffie voor je bestellen. Dat is het minste wat ik kan doen nadat ik je middag, zo niet je hele leven, verwoest heb.’

Bij die woorden kijkt hij om zich heen. Misschien zoekt hij hulp of een manier om te ontsnappen. Dat kan ik heel goed begrijpen. Mijn blik gaat ook een andere kant op en ik kijk zo onopvallend mogelijk of ik Greg nog op het plein zie. Hij is er niet. Natuurlijk is hij er niet. Mijn overactieve fantasie vormt een bedreiging en deze vernederende gebeurtenis was helemaal niet nodig geweest.

Ik richt mijn aandacht weer op mijn buurman en kijk hem aan met een onschuldige, maar smekende glimlach.

Ga nou maar gewoon hier bij me zitten, gast. Verlos me uit mijn ellende.

Ik verwacht een stellige weigering maar hij zegt stijfjes: ‘Ik wil je niet storen.’

‘Je stoort me helemaal niet,’ antwoord ik enthousiast. ‘Als je niet bij me komt zitten, pijnig ik mijn hersens hier nog minstens een jaar over, en misschien wel twee jaar.’

Ik moet de neiging onderdrukken om in lachen uit te barsten. Twee jaar? Jazeker. Met mijn extreem analyserende karakter zal ik deze onvergetelijke ellende steeds weer als een film voor me zien en het opnieuw beleven tot aan het einde der tijden.

Hij lijkt aan te voelen dat ik er duidelijk mee worstel en zucht diep. ‘Nou, goed dan. En maak je maar geen zorgen over mijn laptop. Ik was toch al van plan om een nieuwe aan te schaffen.’

Waarschijnlijk liegt hij, maar ik ben hem er wel dankbaar voor. Met tegenzin gaat hij naast me zitten en ik laat me ook snel op mijn stoel zakken. Ik zit kaarsrecht, alsof het een sollicitatiegesprek is.

‘Dus, eh...’ zeg ik zo kalm mogelijk, ‘...ik zal me eerst even voorstellen. Ik ben Violet.’

Hij kijkt me aan maar in tegenstelling tot mij glimlacht hij niet. ‘Ik ben Matt.’

‘Leuk je te ontmoeten, Matt.’ Ik steek mijn hand uit en wil zijn hand op een zakelijke manier schudden, maar hij laat mijn hand weer zo snel los, dat je zou vermoeden dat ik mijn handpalm eerst afgelikt heb voor we elkaar aanraakten. Ik weet niet precies hoe ik met zijn nauwelijks verhulde minachting moet omgaan, maar gelukkig verschijnt op dat moment een bedieningsmedewerker die vraagt wat we willen drinken. Ik bestel een cappuccino en Matt vraagt om een americano. De man loopt weg met een kwade blik op zijn gezicht die volgens mij enkel te danken is aan de chaos die ik zonet veroorzaakt heb.

‘Nou, ik maak me wel erg populair vandaag,’ zeg ik gemaakt vrolijk.

‘Trek je maar niets aan van Giuseppe,’ zegt Matt rustig. ‘Ik kom hier heel vaak en hij kijkt altijd zo chagrijnig.’

‘Ja, maar jij bent volgens mij iemand die zo’n chagrijnige blik niet erg vindt.’

Het floepte er zomaar uit en ik hoop dat hij zich niet beledigd voelt.

Matt haalt alleen even zijn schouders op. ‘Ik zie liever een chagrijnig gezicht dan een gemaakte glimlach.’ Hij kijkt me doordringend aan en mijn altijd aanwezige glimlach verbleekt.

Oké, Matt. Laten we niet vervelend gaan doen.

‘Goede manieren kosten geen cent,’ reageer ik meteen.

Matt gaat iets naar achteren zitten op zijn stoel. 'Ik denk dat je ook beleefd kunt zijn zonder je anders voor te doen dan je bent. Waarom moet ik mijn persoonlijkheid aanpassen om anderen een beter gevoel te geven? Dat deed ik vroeger en dat kostte me heel veel energie. En de mensen mochten me nog steeds niet.'

Ik overweeg om hem tegen te spreken, maar houd me in. In plaats daarvan zeg ik: 'Ik weet zeker dat er verschil zit tussen het aanpassen van je persoonlijkheid en je op een manier opstellen die niet onbeschoft overkomt.'

Matt trekt zijn mondhoek een beetje op tot een flauwe glimlach. 'Kom ik zo op je over? Onbeschoft?'

Eerder als een overdreven knappe, lompe hork, denk ik, maar dat kan ik misschien beter niet hardop zeggen.

Ik strijk met mijn vingertoppen over het tafelblad en probeer een ander neutraal antwoord te bedenken voor ik mijn handen weer op mijn schoot leg. 'Dat nou niet precies. Ik denk dat je wel kunt zeggen dat je eerlijk overkomt.'

'Dus eerlijk onbeschoft, bedoel je?' vraagt hij plagerig.

Ongewild moet ik glimlachen. 'Een interpretatie is subjectief, toch?'

'Dat is zo,' beaamt hij. 'Sommigen vinden iemand die afstandelijk is al onbeschoft, terwijl anderen dat pas vinden als hun persoonlijke spullen door iemand worden vernield.'

'Ik heb mijn excuses aangeboden voor je laptop!' Ik schrik zelf van mijn luide stem. Zo reageer ik normaal gesproken niet. Ik ben anders altijd echt een pleaser. Ik heb er heel erg behoefte aan dat anderen me mogen. Ik schreeuw niet tegen vreemden, zeker niet tegen vreemden die ik voor me probeer te winnen. Matt lijkt zich te amuseren en er is iets aan hem wat me stoort. Ik wil hem een klap verkopen, maar tegelijkertijd wil ik hem ook aan het lachen maken. Het is verontrustend. Ik haal diep adem, dwing mezelf te ontspannen en zeg: 'Sorry. Het was onbeschoft van me om zo luid te praten.'

En dan glimlacht Matt. Het is een glimlach die heel echt overkomt, wat me tegenstrijdige gevoelens geeft. Lompe horken horen niet zo te glimlachen. Tenzij ze hun onschuldige prooi aan het verslinden zijn.

Staat Matt op het punt om mij te verslinden?

Waar kwam dat in hemelsnaam vandaan? Ik geef mezelf er in gedachten van langs en zet die rare gedachte aan de kant. Ik recht mijn rug en schraap mijn keel.

‘Het spijt me heel erg van je laptop,’ ga ik verder. ‘En van je koffie.’
‘Je verontschuldigt je te vaak.’

Matts ogen en stem komen arrogant over en ik voel de spanning in mijn schouders toenemen. Ik heb er dan normaal gesproken wel behoefte aan dat iedereen me graag mag, maar dat geldt niet voor deze man.

Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin. ‘Zeg gerust wat je denkt. Ik kan ertegen.’

Dat geloof ik graag, dat hij ertegen kan. Wat heeft hij verder met mij te maken? Niets toch? En voor mij is dat ook zo. Ik geef antwoord met een stem die kalm moet overkomen. ‘Het drong net tot me door dat ik me nooit eerder in mijn leven zo rustig heb gevoeld over het feit dat iemand me haat.’

Matt glimlacht opnieuw en het is steeds irritanter dat ik dat fijn vind.

‘Kijk eens aan. Voel je je nu beter?’ vraagt hij. Het ontgaat me niet dat hij niet ontkent dat hij me haat.

‘Een beetje,’ geef ik toe. ‘En trouwens, je hoeft niet bang te zijn dat ik in de toekomst nog een keer boven op je val. Ik ben niet echt een onhandig persoontje. Ik ben juist heel voorzichtig.’

‘Ik zou het niet durven om aan je voorzichtigheid te twijfelen.’

‘Het was enkel dat ik dacht dat ik mijn ex zag lopen voor ik tegen je tafeltje op botste. Daardoor maakte ik, denk ik, een ruimtelijke inschattingsfout.’

‘O ja?’ vraagt Matt en hij klinkt verbazend geïnteresseerd. Hij kijkt om zich heen. ‘Is hij nog steeds hier?’

‘Hij is nu weg,’ zeg ik snel. ‘En hij was het niet eens. Het is gewoon dat ik soms denk dat ik hem zie.’

Hij kijkt me onderzoekend aan als ik dat toegeef en ik merk dat hij probeert uit te vogelen wie hij voor zich heeft. Veel succes! Als ik een puzzel ben, is het grootste deel van mijn puzzelstukjes zoekgeraakt, ergens onder een bank, bedekt met stof en kruimels.

‘Dus je ex verschijnt af en toe voor je als een spook? Betekent dat dat je nog iets af te ronden hebt met hem?’

Ik weet niet zeker of dit een serieuze vraag is, maar hoe dan ook, ik hap niet toe.

‘Ik hoop niet dat je het erg vindt,’ zeg ik, ‘maar ik voel er niets voor om hierover een diepgaande discussie met je te voeren. Ik heb de indruk dat jouw kijk op de liefde op z’n best nogal onheilspellend is.’

‘Nog erger dan dat, catastrofaal zelfs. Maar goed, mag ik een foto van hem zien?’

De uitdrukking op zijn gezicht is bijna jongensachtig en ik ben meteen op mijn hoede. ‘Waarom zou jij een foto van mijn ex willen zien?’

‘Ik ben gewoon nieuwsgierig,’ is zijn simpele antwoord.

Ik denk er een paar seconden over na. ‘Nee, ik ga je geen foto van hem laten zien.’

‘Nou, oké, dan niet.’ Hij leunt met zijn ellebogen op tafel, staart in de verte en om de een of andere kinderachtige reden erger ik me eraan. Ik wacht nog een paar ogenblikken voor ik met een zucht mijn mobiel uit mijn tas haal. Ik wil hem geen persoonlijke foto’s van mezelf laten zien, dus ik open in plaats daarvan het Instagramaccount van Greg.

‘Hier.’

Matt pakt mijn mobiel aan en kijkt naar de foto’s. ‘Ik mag hem niet,’ zegt hij.

‘Je meent het.’

Hij kijkt nog aandachtiger naar het scherm en houdt het mobieltje in een andere hoek om een beter beeld te krijgen. ‘Zijn ogen staan me niet aan. Hij ziet eruit als zo’n enge antieke pop die je op een oude zolder kunt vinden.’

‘Gregs ogen zijn juist het mooist aan zijn uiterlijk, jij monster.’ Ik zou graag zeggen dat mijn opmerking niet verdedigend klinkt, maar dat is hij wél.

‘En hij heet Grèèèg,’ zegt hij spottend. ‘Hopeloos. Maar aangezien hij een moordzuchtige marionet is, past dat eigenlijk wel bij hem.’

‘Oké, het kringgesprek is afgelopen.’ Ik wil mijn mobiel pakken om hem op te bergen, maar Matt leunt opzij zodat ik er net niet bij kan.

‘Wacht even. Mag ik jouw profiel ook even bekijken?’

‘Waarom?’ vraag ik.

‘Omdat ik je dan waarschijnlijk beter kan begrijpen. Plus dat ik wil zien hoe jouw foto’s zijn vergeleken bij die van Greg. Zijn inspanningen om voor een foto te poseren zijn indrukwekkend.’

Ik ga een beetje naar achteren zitten en weeg de voor- en nadelen af. Als ik toegeef aan zijn verzoek, is hij in ieder geval een poosje bezig tot de koffie geserveerd wordt, dus uiteindelijk zeg ik: ‘Nou, kijk maar dan.’

Hij tikt op de app om naar mijn profiel te gaan. Ik had mijn persoonlijke Instagramaccount geopend, en niet mijn openbare, waarin ik mijn werk laat zien.

‘Vertel eens,’ vraagt Matt nadat hij een paar seconden heeft zitten scrollen, ‘hebben je kat en jij een gezamenlijk account, of is dat in de loop van de tijd zo gegroeid?’

‘Het is vanaf het begin iets wat we samen doen,’ verzeker ik hem. ‘Theodoor is dan misschien wel de kat van mijn zus, maar we zijn twee handen op één buik.’

‘Duidelijk,’ zegt hij. ‘En hij is een Amerikaanse korthaar?’

Ik kan niet verhullen dat ik ervan opkijk. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik had vroeger ook een poes. Dat was ook een Amerikaanse korthaar.’

‘Echt?’ vraag ik. ‘Hoe heette ze?’

Matt blijft door mijn foto’s scrollen. ‘Blanche.’

‘Blanche?’ zeg ik onverwachts opgetogen. ‘Geweldig. Ik weet zeker dat zij en Theo goede vriendjes geweest zouden zijn.’

Matt laat de telefoon even voor wat hij is en kijkt me dan ineens aan, nu zonder zijn quasi-norse blik. Het duurt maar heel even. Al snel richt hij zijn aandacht weer op mijn foto’s en tel ik opnieuw de seconden af tot ik kan vertrekken. Blanche was kennelijk een sterke dame dat ze dagelijks met deze natte dweil om kon gaan.

‘Je moet er meer foto’s van jezelf op zetten,’ zegt Matt plotseling. ‘Wil je niet dat Greg ziet dat het heel erg goed met je gaat?’

‘Waarom zou ik me daar druk om maken?’ vraag ik.

‘Omdat zijn profiel bovenaan staat in je Instagramlijst. Het algoritme bevestigt dat.’

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Geloof het of niet, maar ik gebruik social media niet om passief-agressief mijn exen te volgen.’

‘Dat kan ik maar moeilijk geloven. Bovendien weet ik vrijwel zeker dat Instagram daar nou juist voor opgezet is.’

Mijn slaap bonst en ik voel hoofdpijn opkomen terwijl Matt door mijn foto’s kijkt. ‘Je klinkt als een superongezond iemand. Ik durf te wedden dat jouw Instagramaccount uit een en al cryptische citaten bestaat.’

‘Ik ben niet actief op social media,’ zegt hij en geeft me mijn mobiel weer terug.

‘Ja, dat zegt elke moordenaar die voorkomt in een true-crimeserie op Netflix.’

Matt moet bijna grinniken. ‘We moeten maar eens een foto van ons tweeën maken ter afwisseling van je gebruikelijke Instagramgrid. Misschien ben ik dan wel saai, maar ik ben ook heel fotogeniek.’

‘Ik wil mijn grid niet verstoren,’ zeg ik op scherpe toon.

‘Nou goed, vergeet het dan maar. Ik dacht alleen dat het misschien interessant zou zijn om te zien hoe Greg daarop reageert. Maar vertel me eens wat meer over Theo. Mag ik hem Theo noemen, in plaats van Theodoor?’

Waarom reageer ik zo heftig op elke irritante opmerking van Matt? Greg en ik hebben dan misschien een paar maanden niet meer met elkaar geappt, wat een beetje lang voor ons is, maar het is niet ongebruikelijk. Daarom hoeft er nog niet ingegrepen te worden met een foto. Hoewel, ik denk dat ik deze vreselijke ontmoeting met Matt wel vast moet leggen voor het nageslacht.

‘Nou goed, laten we dan maar een foto maken.’ Ik schud mijn hoofd, houd mijn mobiel omhoog en richt mijn camera op ons, waarbij Matt nauwelijks in beeld is. ‘Kom wat dichterbij, maar niet te dichtbij. We moeten er als vrienden uitzien, niet als mensen die een relatie hebben.’

Hij schuift wat naar me toe en legt zijn arm over de leuning van mijn stoel. ‘Daar hoeft je totaal niet bang voor te zijn.’

‘Ai,’ zeg ik met gemaakte spijt. ‘Dus dit is geen liefde op het eerste gezicht? Ik ben er kapot van.’

‘Dat geloof ik graag. Kom maar, laat mij je mobiel vasthouden. Mijn armen zijn langer.’

Ik geef hem mijn mobiel en een seconde later zitten we allebei naar elkaar toe gebogen. Ik zou me opgelaten moeten voelen, maar vreemd genoeg is dat niet het geval.

‘Goed, laten we er een spontaan bezoek aan een koffietentje van maken waarbij we van de dag genieten.’

‘Dat is een letterlijke beschrijving van wat we hier nu doen.’

‘O ja?’ reageer ik droogjes. ‘Genieten we van de dag, Matt?’

‘Goede vraag,’ antwoordt hij. ‘En je mag van geluk spreken dat ik ervaring met acteren heb. Ik was figurant nummer zeven tijdens de opvoering van *Grease* op mijn middelbare school. Dus het moet me wel lukken om beschaafd over te komen terwijl ik naast je zit.’

‘Nou, laat je acteertalent maar zien, Daniel Day-Lewis. Zeg maar *cheese* en probeer niet somber te kijken.’

Ik haal diep adem en glimlach als Matt de foto maakt. Een seconde later laat hij zijn arm zakken en kijken we allebei naar het resultaat.

‘Kijk toch eens,’ zeg ik verbaasd. ‘En ik dacht nog wel dat vampiers niet zomaar op foto’s zichtbaar waren.’

Matt trekt een gezicht. ‘Ik vind hem wel mooi. We zien eruit als twee mensen uit dezelfde vriendengroep die elkaar tolereren, maar die vervolgens te veel drinken tijdens verlovingsfeestjes en verjaardagen en het eten-tje tijdens Friendsgiving verknallen. Er broeit heel veel woede net onder de oppervlakte.’

‘Dat zijn nogal wat details,’ zeg ik tegen hem.

‘Ik ben schrijver van beroep,’ zegt hij. ‘Dit is wat ik zoal doe.’

Ik frons mijn wenkbrauwen terwijl ik naar hem kijk, want ik ben een beetje onder de indruk. ‘Ik werk ook in de creatieve sector.’ Als hij daarvan onder de indruk is, laat hij dat niet merken. Ik probeer hem niet afkeurend aan te kijken, maar richt mijn aandacht op de foto. ‘Dus zeg eens, meneer de bijzondere schrijver, welk onderschrift hoort hieronder? Moet ik jou specifiek noemen?’

‘Je kunt me terloops noemen. Zonder al te veel nadruk. Zeg bijvoorbeeld dat ik een nieuw uitgekomen lied van Adele ben dat een menselijke vorm heeft aangenomen.’

Ik lach luid. ‘Het is goed te weten dat je naast al je andere indrukwekken-

de eigenschappen ook nog aan waanbeelden lijdt.’ Ik denk even na voor ik typ: ‘Als je in Rome bent...#wanderlust.’

Ik laat het aan Matt zien en hij haalt zijn schouders op. ‘Niet slecht,’ geeft hij toe.

Ik glimlach en tik op ‘Delen’. ‘Klaar. Nu bestaat er een foto van je waarop je glimlacht. Hoe voelt dat?’

‘Alsof ik net een naaktfoto van mezelf aan de hele wereld heb rondgestuurd. Je moet hem deleten.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Te laat. Hij staat al in de cloud. Plus dat dit Instatoneelstukje je eigen idee was.’

‘Het was eerder voor jou bedoeld dan voor mij. Nu kun je ergens naar verwijzen als je in je dagboek iets over me krabbelt.’

Ik krijg de neiging om met mijn elleboog een por tegen zijn kin te geven, maar uiteindelijk besluit ik mijn elleboog dat niet aan te doen. ‘Je bent onmogelijk,’ zeg ik tegen hem.

‘Dat gevoel is dan wederzijds.’

We zijn bijna op het punt om elkaar naar de maan te wensen als we iemand achter ons horen kuchen. Als we omkijken zien we Marco nieuwsgierig staan kijken naar ons tweeën, terwijl we nog steeds dicht bij elkaar zitten in onze fotopose.

‘Ik heb het ernstige vermoeden dat ik iets belangrijks gemist heb de afgelopen twintig minuten,’ zegt hij.

Opgeschrikt uit ons onderonsje schuif ik snel mijn stoel bij Matt vandaan en ga ik op een respectabele afstand van hem zitten. ‘Het is eigenlijk een heel grappig verhaal,’ zeg ik tegen Marco. ‘Ik leg het je later wel uit.’

‘Eh... ja, dat zal wel.’

‘Goed,’ zeg ik en ik sta op en strijk mijn nog niet opgedroogde truitje glad. ‘Matt, het was heel leuk om kennis met je te maken. We moeten dit echt nog een keer doen.’

Hij reageert afwijzend op mijn overdreven vriendelijkheid: ‘Nou, liever niet.’

‘Je haalt me de woorden uit mijn mond.’ Ik pak mijn koffer, trek eraan en hoop dat ik met minder chaos kan vertrekken dan ik hier binnenkwam.

Natuurlijk komt precies op dat moment de bediende eraan met onze bestelling. Ik zoek in mijn tas naar een biljet van tien euro en leg dat op Matts kant van het tafeltje.

‘Dit moet genoeg zijn voor de koffie. *Arrivederci.*’

‘Doe de groeten aan Theo,’ zegt hij als ik wegloop en me snel naar de uitgang begeef. Marco loopt achter me aan terwijl we onze koffers meeslepen. En we zijn nog maar net buiten het koffietentje als hij plotseling begint te kuchen.

‘Gaat het een beetje?’ vraag ik en ik draai me naar hem om.

‘Jawel, sorry,’ antwoordt hij en legt zijn hand om zijn keel. ‘Er hing net zoveel seksuele spanning in de lucht tussen jou en Matt dat ik het er benauwd van krijg.’

Ik rol met mijn ogen en loop verder door de straat, op weg naar de taxi-halte bij het volgende huizenblok. ‘Het enige wat er in de lucht hing tussen Matt en mij was tomeloze haat.’

‘Ja, ja,’ zegt Marco. ‘Ik heb jullie tweeën wel drie minuten bespioneerd voor ik achter jullie kwam staan en als ik niet bezorgd was geweest dat je in een buitenlandse cel zou belanden vanwege publieke haatseks zou ik helemaal niet naar je toe gekomen zijn.’

Ik overweeg Marco te vertellen dat ik nog liever naakt de rugslag zou zwemmen in een zwembad vol piranha’s dan ook maar enige vorm van seks met Matt te hebben. Maar ik kan aan de blik in zijn ogen zien dat hij wel een eeuwigheid over dit onderwerp zou willen doorkletsen.

Ik accepteer dan maar dat niets hem tevreden kan stellen en zeg enkel: ‘Wat kan ik erover zeggen? Met mij erbij is er altijd wel iets te beleven.’

Hij snuift spottend terwijl we door de gelukkig lawaaijige straat verder lopen en zegt: ‘Dat hoeft je mij niet te vertellen.’